

Vint-i-cinc anys són un sospir

Escrit per

Dijous, 28 de Març de 2019 01:44

Jordi Alvarez a la contraportada de El Punt Diari, 28/03/1994

Ens fem ressó d'una curiositat. Ens va arribar dies enrera un vell retall de premsa: concretament la contraportada de El Punt dedicada a un jove **Jordi Álvarez**, llavors President del Club d'Escacs Atzugàvers de Celrà. El títol de l'article: "

L'irrenunciable dret a moure

". Vint-i-cinc anys. Uf!

L'irrenunciable dret a moure

MARTI AYATS

Quan Jordi Álvarez tanca la porta del Doble Sal de Girona mentre escoltava els punts de la seva victòria —derrota l'alt rival—, que no passa rival davant un tauler de conseqüències imprevisibles—, se sentia el més de setze anys més vell del món. No tant per haver demostrat que no accedir la vista de l'ajedrec elemental a través permetés fer jugar la possessió del seu rival fins a fer-lo esclatar, sinó perquè li havia arribat la revança. Una nova oportunitat per jugar i, molt més important, una nova excusa per submergir-se en un jeroglífic de lletres i números intercalats.

Descobrir que no hi ha limit per crear una nova jugada que tingui un cert ritme, la fama de 64 quadrats blancs i negres, en el cas de qualsevol adversari el va fascinar, molt més que competir en un torneig amb l'ajedrec alquies de guanyar. Potser per això o pel seu caràcter nervós, tot i tenir un extraordinari interès en aquest joc, amb alguns triomfs de compte per equips, als 28 anys es va jugar irregular, capaç de derrotar al rival més difícil després de fer petar la setmana, entre jugada i jugada, amb els seus, o perdre una partida fàcil després d'haver-se esforçat amb el vent empentat a la cadira durant tres o quatre hores.

La seva relació amb els escacs va passar de tenir un paper secundari a un de principal des de fa dos anys, quan, després de quedar-se sense feina, va decidir dedicar-li el màxim d'hores compaginant el càrrec de secretari de la delegació gironina, el de president del club Atzagüers, hostat amb alguns amics, i el de jugador. En aquest temps ha pogut experimentar les tempestes emocionals que es poden generar entre dues persones separades per un tauler i 32 peces o sentir el «com es mata» que pugues a «matar» cada cop que ofereix més d'una solució a

No busca un
sentit
d'intel·lectualitat.
Prefereix la
satisfacció,
gairebé
exclusivament dels
descobriments
en la partida!

Jordi Álvarez, al local de l'Ajenc de Celrà, on té la seu el club Atzagüers, que va fundar amb uns amics i del qual n'és president. Foto: MARTI AYATS

un problema de la vida quotidiana. Però el que més l'ha sobtat és el reguiterell de trucs que ha vist i après— sense haver-los utilitzat mai, ussegura— per descomptar al rival, que van des del tipic de jugar amb una fitxa amb

els cinc dits i estar-se uns quants dies allunyat de Taigua i el sabó fent una olor que bloquegi els sentits del rival.

No comparteix l'ansia de guanyar ni busca un vernís d'intel·lectualitat. Prefereix la satisfacció

solitària, gairebé on petits descobriments i les tertúlies només per destruir en que l'irreconciliable, algun cop, i tant, la d'una

Vint-i-cinc anys són un sospir

Escrit per

Dijous, 28 de Març de 2019 01:44
